

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummers	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/1 Beoordeling veilige derde landen – India
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Vw 30a. Niet ontvankelijk / Vw 30a.1c Veilig Derde land / Vw 30a.1c Informatie voor uitvoering
Relatie met	IB 2018/36 Beoordelen veilige derde landen in de asielprocedure
Geldig vanaf	09-01-2019
Geldig tot en met	08-07-2023

1. Aanleiding

Dit Informatiebericht gaat over de beoordeling van India als veilig derde land.

Zie voor algemene informatie aangaande de toepassing van 'Veilig derde land' Informatiebericht nummer 2018/36.

2. Inhoud/Toelichting

Voor elk land dat als veilig derde land wordt aangemerkt zal in ieder geval een algemene beoordeling moeten worden gegeven waar het gaat om de mogelijkheid om asiel aan te vragen, de vraag of er gedwongen terugkeer naar het land van herkomst van asielzoekers en erkende vluchtelingen plaats vindt en de behandeling van asielzoekers en erkende vluchtelingen in het betreffende derde land. Hiervoor is goede landeninformatie nodig. Om die reden is TOELT gevraagd om algemene informatie aan te leveren aangaande dit onderwerp. Deze informatie treft u in de link hieronder aan.

http://ind.pucoverheid.nl/id/PUC_IND_990067_0/1

Op basis hiervan heeft een beoordeling plaats gevonden van de vraag of India in het algemeen als veilig derde land kan worden aangemerkt voor asielzoekers en vluchtelingen afkomstig uit andere landen.

Deze beoordeling treft u hieronder aan.

Beoordeling van India als veilig derde land:

India is geen partij bij het Vluchtelingenverdrag en het Protocol van 1967. Het is wel partij bij het Antifolter-verdrag (CAT) en het International Covenant on Civil and Political Rights.

Het verbod op refoulement is in India niet vastgelegd in de Grondwet of in nationale wetgeving. In de Indiase wetgeving is ook niet vastgelegd dat internationale verdragen in geval van conflict prevaleren boven de eigen wetgeving. Het recht op asiel is niet in nationaal recht neergelegd: "There is no domestic procedure or law that governs the protection of refugees in India. There is also no regional agreement of a binding nature such as the Organization for African Unity (OAU) Convention (1974) or a detailed declaration for refugee protection such as the Cartagena Declaration (1984) enacted in Central America. Refugees on Indian soil are instead subject to the control provisions of domestic legislation such as the Passports Act of

1967 (Act No. 15), the Registration of Foreigners Act of 1939 (Act No. 16) and the Foreigners Act of 1946 (Act No. 31), all of which define a person of non-Indian nationality as a 'foreigner', independent of their specific legal status. While the Indian state does offer de facto protection to refugees, the absence of any legal framework for refugee protection makes the status of a refugee in India a precarious one. This status is usually based on the goodwill and tolerance of the government in power. The ad hoc approach adopted by the government of India towards refugees is reflected in the fact that most refugees have not been granted uniform rights and privileges or legal status." Bron:

<https://refugeereview2.wordpress.com/2015/05/28/understanding-indias-refusal-to-accede-to-the-1951-refugee-convention-context-and-critique/>

Pogingen om het asielrecht in nationaal recht neer te leggen zouden altijd zijn vastgelopen op bezwaren vanuit de Indiase veiligheidsdiensten. Bron:

<https://ore.exeter.ac.uk/repository/bitstream/handle/10871/17244/Sanderson%20India%20Paper.pdf?sequence>

Het US State department human rights rapport over 2017 merkt het volgende op over de asielsituatie in India: "Absent a legal framework, the government sometimes granted asylum on a situational basis on humanitarian grounds in accordance with international law. This approach resulted in varying standards of protection for different refugee and asylum seeker groups. The government recognized refugees from Tibet and Sri Lanka and honored UNHCR decisions on refugee status determination for individuals from other countries." Volgens dit rapport heeft UNHCR geen toegang tot alle vluchtelingenpopulaties in India. Volgens een artikel over de asielsituatie in India kunnen asielzoekers die een aanvraag bij UNHCR voor erkenning als verdragsvluchteling slechts in New Delhi indienen; het zelfde geldt als zij voor materiële ondersteuning door UNHCR in aanmerking willen komen.

Over de algemene asielsituatie in India merkt dit artikel het volgende op: "Without a comprehensive legal regime for the determination and protection of refugees and other forced migrants, entry and protection in India is left as a tool of political exigency rather than a principled act of state. However generous, it remains a regime of charity rather than one of rights and is inconsistent with respect for the dignity of those individuals it seeks to assist." Bron:

<https://ore.exeter.ac.uk/repository/bitstream/handle/10871/17244/Sanderson%20India%20Paper.pdf?sequence>

Het US State department human rights rapport over 2017 merkt over refoulement door India het volgende op: "Media reported instances of the government detaining Rohingya in the states of West Bengal and Manipur. After serving the allotted time for illegal entry into the country, the government reportedly sought to return some Rohingya to Burma. During negotiations the Burmese government claimed there was no record of the individuals ever having Burmese citizenship. In most cases the Indian government kept the persons in detainment." Het rapport van het US State Department over 2016 merkte dienaangaande het volgende op:

"Refugees without documentation were vulnerable to forced repatriation and reportedly to abuse. The government generally provided protection against the expulsion or return of refugees to countries where refugees would face threats to their safety or freedom due to race, religion, nationality, membership in a particular social group, or political opinion."

Volgens het US State department human rights rapport over 2017 zouden vluchtelingen en asielzoekers in het algemeen toegang hebben tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en rechtspraak, ofschoon de situatie per staat en per

populatie verschilt. Anderzijds wordt echter ook gerapporteerd dat vluchtelingen worden uitgebuit en te maken kunnen krijgen met seksueel geweld:

“Refugees reported exploitation by nongovernment actors, including assaults, gender-based violence, frauds, and labor exploitation. Also, problems of domestic violence, sexual abuse, and early and forced marriage continued. Gender-based violence and sexual abuse were common in camps for Sri Lankans. Most urban refugees worked in the informal sector or in occupations such as street vending, where they suffered from police extortion, nonpayment of wages, and exploitation.”

Conclusie:

Ofschoon India in de praktijk asiel verleent aan vele duizenden asielzoekers en vluchtelingen en deze de facto in het algemeen beschermd zijn tegen refoulement, is hun situatie kwetsbaar. Dit is in belangrijke mate te wijten aan het feit dat India geen asielsysteem kent en asiel juridisch niet is neergelegd in wetgeving. Gelet hierop, de beperkte rol die UNHCR in India speelt en hetgeen de US State department human rights rapporten over 2016 en 2017 opmerken aangaande refoulement (en Burmese asielzoekers/vluchtelingen die gedetineerd werden) en de verblijfsomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen, wordt India in het algemeen niet als veilig derde land aangemerkt.

4. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met DMB, JZ, A&B en DV/TOELT.